

Elias - Nummer syv

Den Første og den Sidste

Jeff Pippenger

2023-10-07

Vi identificerer 1863 som det sidste prøvelsespunkt i en række prøver, der blev indledt ved den store skuffelse i 1844. Vores første led i argumentationen er den kendsgerning, at Miller-bevægelsen ophørte, da Syvendedags Adventistkirken netop i det år blev lovformeligt registreret hos De Forenede Staters regering. Den bevægelse, som profetisk begyndte i 1798, endte i 1863.

Inspirationen oplyser os om, at da den mægtige engel i Åbenbaringen atten steg ned den 11. september 2001, var begivenheden blevet forudskygget i den milleritiske bevægelse, da engelen i Åbenbaringen ti steg ned. Milleritternes bevægelse begyndte ved endetiden i 1798, da synet om Ulai-floden i Daniels bog, kapitel otte og ni, blev åbnet. De hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse begyndte ved endetiden i 1989, da synet om Hiddekel-floden i de sidste tre kapitler af Daniels bog blev åbnet.

Begge enders tider indledte en gradvis adskillelse af det tidligere udvalgte folk fra dem i bevægelsen i deres respektive historier. Da den primære regel for hver historie blev offentligt bekræftet, steg englen for hver respektive historie ned. Budskabet, bevægelsen og budbringeren var de redskaber, Herren benyttede i hver respektive historie til at påvise det tidligere udvalgte folks synd; for ligesom Kristus lærte om sit værk, ville de historiestridende jøder ikke have haft synd, hvis han ikke var kommet. Budbringeren, budskabet og bevægelsen var de domsredskaber, som ville holde det tidligere udvalgte folk ansvarligt for at forkaste det fremadskridende lys i deres respektive historier, og da englen steg ned, markerede det, at domsprocessen over det tidligere pagtsfolk var undervejs. Domsredskabet identificeres, når de profeter, som fremstiller den historie, æder det budskab, der er givet dem af Herren. Når de æder budskabet, bringer de det dernæst til det tidligere udvalgte folk, som fremstilles som et hårdnakket og genstridigt folk, der ikke vil høre og omvende sig. Når først englen er steget ned, og budskabet er blevet ædt, begynder dommen over det genstridige folk.

Vi anvender den gamle Israels domsproces, således som den er fremstillet i Fjerde Mosebog, på Millerbevægelsens historie, og i sidste ende vil vi anvende denne prøvelsesproces på de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse. Symbolikken i tallet „ti“ må bestemmes ud fra sammenhængen i det skriftsted, hvor det anvendes.

Rækkefølgen af de ti prøvelser begynder ved skuffelsen, enten ved Det Røde Hav for det gamle Israel eller den 22. oktober 1844 for milleritterne. Søster White identificerer de „landmærke“-sandheder, som blev åbenbaret på det tidspunkt, begyndende med det, hun kaldte „tidens forløb“. Skuffelsen for hebræerne var truslen fra Faraos hær. Manglen på tro på Guds magt hos hebræerne kom til udtryk i deres reaktion på frygten for deres fjenders hær, ligesom det skete

ved den tiende og sidste prøve. Jesus illustrerer enden fra begyndelsen, så frygten for kæmperne i det forjættede land, som de ti spejdere påpegede, var den samme frygt, som også havde frembragt deres skuffelse ved Det Røde Hav. Den tiende og sidste prøve for milleritbevægelsen ville være en tidsprofeti, ligesom den 22. oktober 1844 var det.

Den store skuffelse i den fremadskridende prøvelse af Milleritternes historie markerede begyndelsen på en historie, som tydeligt var forbilledliggjort ved det gamle Israels udfrielse fra Egypten. Fra begyndelsen ved Det Røde Hav var der en række på ti prøver, og den sidste prøve ville afspejle den første prøve. „Tidens forløb“ ved den store skuffelse blev frembragt af en misforståelse af en tidsprofeti. Den sidste del af prøvelsesprocessen for det åndelige Israel ville være den samme som den første. I 1863 valgte lederne for det bogstavelige Israel at vende tilbage til den bibelske metodologi hos dem, som de netop havde identificeret som Roms døtre, og de forkastede, eller man kunne sige, misforstod den længste tidsprofeti i Bibelen. Afslutningen på de ti prøver i både det bogstavelige og det åndelige Israel blev repræsenteret ved begyndelsen. Og ved afslutningen manifesterede de oprørske i begge tilfælde et ønske om at vende tilbage til det sted, hvorfra de netop var blevet udfriet.

Ved at forkaste de syv tider i Tredje Mosebog seksogtyve skabte laodikæisk adventisme et profetisk dilemma, som de ikke havde forudset. Den dag i dag har de ikke været i stand til at løse dilemmaet, skønt de frembyder en række forskellige fablers retter i et forsøg på at gøre det. Dilemmaet findes i det vers, som Søster White identificerer som adventismens grundvold og centrale søjle.

Det skriftsted, som frem for alle andre både havde været grundlaget og den centrale søjle for adventtroen, var erklæringen: »Indtil to tusind og tre hundrede aftener og morgener er gået; så skal helligdommen renses.« [Daniel 8:14.] The Great Controversy, 409.

Adventismen har meget at sige om vers fjorten, men de tager aldrig den allerførste iagttagelse op, som bør gøres om verset. Denne iagttagelse er, at vers fjorten er et „svar“. Et svar er meningsløst, hvis det ikke omfatter det spørgsmål, som fremkalder svaret. Vers tretten kan hverken logisk, grammatisk eller rimeligt adskilles fra vers fjorten, for vers tretten er spørgsmålet, og vers fjorten er svaret.

Når spørgsmålet ret og retfærdigt fremstilles, frembringer det en ganske anderledes betydning af vers fjorten end den, Adventismen lærer. Dette betyder ikke, at vers fjorten ikke er „grundlaget og den centrale søjle i Adventtroen“, for det er det. Det betyder, at da Adventismen misforstod og tilsidesatte de syv tider i 1863, var den ude af stand til fuldt ud at fastslå, hvad vers fjorten i sandhed betyder. I Skrifterne er en halv sandhed ikke sandhed. Ret forstået kræver spørgsmålet i vers tretten en anerkendelse af den profeti, som markerer renselsen af helligdommen, der var blevet nedtrådt, og også en anerkendelse af den profeti, som markerer hærskaens nedtræden. De to tusind tre hundrede års profeti vedrører „helligdommen“, og de to tusind fem hundrede og tyve års profeti vedrører „hærskaen“.

At behandle forholdet mellem de to vers kræver en længere undersøgelse, som jeg ikke har til hensigt at foretage på dette tidspunkt i disse artikler. Disse punkter er gentagne gange blevet

behandlet gennem årene og kan findes i serien Habakkuks Tavler. Jeg behandler stadig Elias' symbolik og ønsker først at fuldende disse sandheder.

William Miller var elijaen ved adventismens begyndelse, og hans første opdagelse var de syv tider i Tredje Mosebog 26; derfor var forkastelsen af denne sandhed i 1863 en forkastelse af Elias-budskabet. På dette punkt behandler jeg det kendetegn ved Alfa og Omega, som identificerer enden med begyndelsen. Den endelige prøve for det gamle Israel var repræsenteret i den første prøve. Begge prøver repræsenterer frygt for, at de hedenske nationer var mægtigere end Gud. Den tiende prøve, som i princippet var den samme, var langt mere oprørsk end den første prøve, for historien om Guds sejr i den første prøve burde have frembragt en fast tillid hos oprørerne. De viste deres forkastelse af Gud på trods af langt mere bevis for hans magt, end de havde ved Det Røde Hav. Milleritisk adventisme forklarede allerede i 1863, hvorfor den store skuffelse var et mægtigt værk af Gud, men de besluttede alligevel at vælge en anfører og vende tilbage til Egypten og forkaste det budskab, som Daniel kalder Moses' "ed", og som havde været repræsenteret ved Elias.

I stedet for at tage mig tid til at fremlægge beviserne for de syv tiders gyldighed som en tidsprofeti agter jeg at anvende en enkel logik for at bevise dens gyldighed på en anden måde. For den bevægelse, der begyndte i 1798, ville den endelige prøve i 1863 også udgøre den endelige prøve for bevægelsen under den mægtige engel i Åbenbaringen atten. Inspirationen har været meget tydelig med hensyn til, hvad den sidste prøve er for begge bevægelser.

"Satan søger ... bestandig at påtrænge det falske for at lede bort fra sandheden. Satans allersidste bedrag vil være at gøre Guds Ånds vidnesbyrd uden virkning. 'Hvor der ikke er noget syn, bliver folket tøjlesløst' (Ordsprogene 29,18)." Selected Messages, bog 1, 48.

Der findes ingen ærlig måde at læse Ellen Whites skrifter på og hævde, at hun ikke fuldt ud tilsluttede sig de syv tider i Tredje Mosebog seksogtyve. Søster White, som vi tidligere har påvist i disse artikler, og som er grundigt dokumenteret i serien med titlen Habakkuk's Tables, oplyser os direkte om, at Gud ledede både 1843-kortet og 1850-kortet. Hun lærer direkte, at disse to tavler var en opfyldelse af Habakkuks bog, kapitel to. Begge kort angiver de syv tider i Tredje Mosebog seksogtyve som midtpunktet i deres respektive grafiske opbygning. På begge kort har linjen for de syv tider Kristi kors som midtpunktet i den profetiske linje for de syv tider.

Sammen med sine stadfæstelser af Habakkuks to tavler har hun flere gange nedskrevet, at vi skal fortsætte med at fremholde det budskab, som blev fremholdt fra 1840 til 1844, og enhver adventistisk historiker, der behandler, hvordan milleritterne fremmede det budskab, de forkyndte, fastslår, at de benyttede 1843-diagrammet. Ikke alene stadfæster hun de budskaber, der er fremstillet på diagrammerne, og tilråder Guds folk fortsat at fremholde netop de samme budskaber, som blev fremholdt i den historie, hun giver også flere passager, hvor hun advarer om, at disse budskaber ville blive angrebet gennem hele historien for Guds restfolk. Når hun advarer mod disse angreb, påpeger hun gentagne gange, at det er Guds vægteres opgave at forsvare netop disse sandheder.

Hvis diagrammerne er ukorrekte, så er de budskaber, de grafisk fremstiller, ukorrekte. Hvis det budskab, som milleritterne forkyndte fra 1840 til og med 1844, var ukorrekt, så er Ellen Whites

gentagne erklæring om, at milleritterbudskabet var grundvolden, også ukorrekt. Hvis disse budskaber var ukorrekte, er hendes gentagne befalinger om fortsat at fremholde netop disse samme sandheder falsk vejledning. Hvis milleritternes budskab ikke repræsenterer de grundvolde, som skulle bevares og beskyttes mod sataniske angreb, så er disse råd også fejlagtige. At nå til den konklusion, at alle disse spørgsmål, som er forbundet med Elias-budskabet i den historie, er fejlagtige, ville klart demonstrere, at Ellen White var en falsk profet.

Den moderne adventisme lærer stadig ved sine Åbenbaringsseminarer, at restmenigheden vil være i besiddelse af Profetiens Ånd, som er Jesu vidnesbyrd, men de fortæller bestemt ikke dem, som de søger at drage ind i menighedsmedlemskab, at de fuldt ud forkaster Ellen Whites stadfæstelse og advarsler i forbindelse med disse tidlige grundlæggende sandheder og denne historie. Hvad betyder det følgende afsnit for dig?

„Vi har intet at frygte for fremtiden, undtagen hvis vi glemmer den vej, Herren har ledt os ad, og hans undervisning i vor tidligere historie.“ Life Sketches, 196.

I 1863 nåede Miller-bevægelsen frem til en afslutning og lod sig registrere som en juridisk enhed hos regeringen, hvilket til sidst ville danne et billede af pavedømmet, som efter Ellen Whites definition er foreningen af kirken med staten.

„I de bevægelser, som nu er i gang i De Forenede Stater for at sikre kirkens institutioner og skikke statens støtte, følger protestanterne i papisternes fodspor. Ja, mere end det, de åbner døren for pavedømmet til i det protestantiske Amerika at genvinde det herredømme, som det har mistet i den gamle verden.“ The Great Controversy, 573.

Under den forudsætning, at den juridiske tilknytning til regeringen var en del af nødvendigheden af organisering, i en tid, hvor nationens unge blev indrulleret i det blodbad, der er kendt som Borgerkrigen, ophørte milleritbevægelsen. I 1863 forkastede Syvendedags Adventistkirken, både ved en trykt artikel og et nyt diagram, slaveriets profeti, som Daniel kalder Moses' ed. I 1850 havde Herren ledt sit folk til at fremstille Habakkuks anden tavle og rette den fejl, som Han havde holdt sin hånd over på 1843-diagrammet. Det diagram, som blev påbudt i 1850, opfyldte fuldt ud sin hensigt, for Ellen White sagde, at hun så, "at Gud var med i udgivelsen af diagrammet," samtidig med at hun også fastslog, at 1850-diagrammet er identificeret i Habakkuks andet kapitel.

Formålet med 1850-diagrammet var det samme som med 1843-diagrammet. Det skulle være det evangelistiske redskab, som blev anvendt til at frembære den tredje engels budskab til en døende verden. I 1863 blev dette budskab forkastet. Den prøveproces, som er forbilledligt fremstillet ved den prøveproces, der begyndte ved Det Røde Hav, begyndte med tidsprofetien, der identificerede helligdommen, som skulle nedtrædes i vers tretten i Daniel otte, og prøveprocessen endte med tidsprofetien, der identificerede hæren, som skulle nedtrædes i vers tretten i Daniel otte.

Da hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den, som talte: Hvor længe varer synet om det daglige offer og den ødelæggende overtrædelse, så både helligdom og hær gives til at nedtrædes? Og han sagde til mig: Indtil to tusind og tre hundrede dage; da skal helligdommen blive renset. Daniel 8,13-14.

Prøvelsesprocessen, som begyndte den 22. oktober 1844, bærer Alfa og Omegæs signatur. Begyndelsen på denne prøvelsesproces var en tidsprofeti, som repræsenterede helligdommen, der skulle nedtrædes. Det var en profeti, som frembragte stort lys, da den blev opfyldt. Prøvelsesprocessen, som endte i 1863, bærer Alfa og Omegæs signatur. Afslutningen på denne prøvelsesproces var en tidsprofeti, som repræsenterede hæren, der skulle nedtrædes. Det var en profeti, som var bestemt til at frembringe stort lys, når den blev opfyldt. Det var en tidsprofeti fremstillet af Elias i denne historie, og da den blev forkastet og tilsidesat, frembragte den stort mørke.

Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elskede mørket frem for lyset, fordi deres gerninger var onde. Johannes 3,19.

Den logik, som jeg agter at afslutte denne artikel med, er den, jeg allerede har bemærket. Stadfæstede Gud gennem Ellen White 1843- og 1850-diagrammerne?

„Jeg har set, at tavlen fra 1843 blev ledet af Herrens hånd, og at den ikke burde ændres; at tallene var, som Han ønskede dem; at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet.“ Early Writings, 74.

„Jeg så, at Gud var med i udgivelsen af tavlen ved broder Nichols. Jeg så, at der var en profeti om denne tavle i Bibelen, og hvis denne tavle er bestemt for Guds folk, hvis den er tilstrækkelig for den ene, er den det også for den anden, og hvis én havde behov for en ny tavle malet i større målestok, har alle det behov i lige så høj grad.“ Manuscript Releases, nr. 13, 359; 1853.

Godkendte Gud gennem Ellen White det budskab, som milleritterne fremførte i perioden 1840 til 1844?

„Gud giver os ikke et nyt budskab. Vi skal forkynde det budskab, som i 1843 og 1844 førte os ud af de andre kirker.“ Review and Herald, 19. januar 1905.

„Gud påbyder os at give vor tid og vor kraft til arbejdet med at forkynde for folket de budskaber, som bevægede mænd og kvinder i 1843 og 1844.“ Manuscript Release, Number 760.

„Alle de budskaber, der blev givet fra 1840–1844, skal nu gøres virkningsfulde, for der er mange mennesker, som har mistet orienteringen. Budskaberne skal gå ud til alle menighederne.“

„Kristus sagde: 'Salige er jeres øjne, fordi de ser, og jeres ører, fordi de hører. For sandelig siger jeg jer: Mange profeter og retfærdige mænd har ønsket at se det, som I ser, og så det ikke, og at høre det, som I hører, og hørte det ikke' [Mattæus 13:16, 17]. Salige er de øjne, som så det, der blev set i 1843 og 1844.

„Budskabet blev givet. Og der bør ikke være nogen forsinkelse med at gentage budskabet, for tidens tegn opfyldes; det afsluttende værk må udføres. Et stort værk vil blive udført på kort tid. Et budskab vil snart blive givet efter Guds bestemmelse, og det vil svulme op til et højt råb. Da vil Daniel stå frem på sin plads for at aflægge sit vidnesbyrd.“ Manuscript Releases, bind 21,

437.

„De sandheder, som vi modtog i 1841, '42, '43 og '44, skal nu studeres og forkyndes. Den første, den anden og den tredje engels budskaber vil i fremtiden blive forkyndt med høj røst. De vil blive fremført med alvorlig beslutsomhed og i Åndens kraft.“ Manuscript Releases, bind 15, 371.

„Vi forstår værkets nuværende svaghed og ringhed. Vi har haft en erfaring. Når vi udfører det værk, Gud har givet os, kan vi gå tillidsfuldt fremad, forvissede om, at Han vil være vor styrke. Han vil være med os i 1906, ligesom Han var med os i 1841, 1842, 1843 og 1844.“ Loma Linda Messages, 156.

„De, der står som lærere og ledere i vore institutioner, skal være sunde i troen og i principperne i den tredje engels budskab. Gud ønsker, at Hans folk skal vide, at vi har budskabet, således som Han gav det til os i 1843 og 1844.“ General Conference Bulletin, 1. april 1903.

”Advarslen er kommet: Intet må tillades at trænge ind, som vil forstyrre grundvolden for den tro, hvorpå vi har bygget lige siden det budskab kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskab, og lige siden har jeg stået frem for verden, tro mod det lys, som Gud har givet os. Vi agter ikke at tage vore fødder bort fra den platform, hvorpå de blev sat, mens vi dag for dag søgte Herren i inderlig bøn og søgte efter lys. Tror I, at jeg kunne opgive det lys, som Gud har givet mig? Det skal være som Evighedens Klippe. Det har ledt mig lige siden det blev givet.” Review and Herald, 14. april 1903.

Advarede Gud gennem Ellen White sit folk om at værne sig mod angreb, der ville undergrave sandhederne i den milleritiske historie?

„Sandhedens store vejmærker, som viser os vor position i den profetiske historie, skal vogtes omhyggeligt, for at de ikke skal blive revet ned og erstattet med teorier, der ville bringe forvirring snarere end ægte lys.“ Selected Messages, bog 2, 101, 102.

„I dag søger Satan muligheder for at nedrive sandhedens vejvisere — de mindesmærker, som er blevet rejst langs vejen; og vi har brug for de ældre arbejderes erfaring, de, som har bygget deres hus på den faste klippe, og som både under ondt rygte og godt rygte har stået fast ved sandheden.“ Gospel Workers, 104.

“Gud lader aldrig verden være uden mænd, som kan skelne mellem godt og ondt, retfærdighed og uretfærdighed. Gud har mænd, som han har udpeget til at stå i forreste linje af kampen i nødstider. I en krise vil han oprejse mænd, sådan som han gjorde i fordums tid. Unge mænd vil blive kaldet til at slutte sig til de aldrende fanebærere, for at de må blive styrket og undervist ved disse trofastes erfaring, som har været igennem så mange kampe, og til hvem Gud så ofte gennem sin Ånds vidnesbyrd har talt ved at påpege den rette vej og fordømme den forkerte vej. Når farer opstår, som prøver Guds folks tro, skal disse pionerarbejdere genfortælle fortidens erfaringer, da netop sådanne kriser indtraf, da sandheden blev draget i tvivl, da fremmede anskuelser, som ikke kom fra Gud, blev indført.”

“Erfaringen hos de aldrende medarbejdere behøves nu; for Satan iagttager enhver mulighed for at bringe de gamle vejmærker ud af gyldighed, — de monumenter, der er blevet oprejst langs

vejen." Review and Herald, 19. november 1903.

I 1863 endte milleritbevægelsen ved at forkaste den første sandhed, som Elias for den historie var blevet ledt til at forstå. Dens endelige prøve var baseret på de to vers i Daniel otte, der identificerer nedtrampningen af helligdommen og hæren. Helligdommens lys blev åbnet ved den første af ti prøver, og mørke blev bragt over hæren ved den sidste af ti prøver.

Én ting er vis: de syvendedagsadventister, som stiller sig under Satans banner, vil først opgive deres tro på de advarsler og irettesættelser, som er indeholdt i Guds Ånds Vidnesbyrd.

Kaldet til større helligelse og til en mere hellig tjeneste bliver fremført og vil fortsat blive fremført. Nogle, som nu giver stemme til Satans tilskyndelser, vil komme til besindelse. Der er dem i vigtige tillidshverv, som ikke forstår sandheden for denne tid. Til dem må budskabet gives. Hvis de tager imod det, vil Kristus tage imod dem og gøre dem til medarbejdere med sig. Men hvis de nægter at høre budskabet, vil de stille sig under Mørkets Fyrstes sorte banner.

„Jeg er blevet undervist om at sige, at den dyrebare sandhed for denne tid åbner sig mere og mere klart for menneskers sind. I en særlig forstand skal mænd og kvinder spise Kristi kød og drikke hans blod. Der vil finde en udvikling af forståelsen sted, for sandheden er i stand til stadig udvidelse. Sandhedens guddommelige ophavsmand vil træde i nærmere og stadig nærmere samfund med dem, som går fremad for at kende ham. Når Guds folk modtager hans ord som himlens brød, vil de vide, at hans fremgang er beredt som morgenrøden. De vil modtage åndelig styrke, ligesom legemet modtager fysisk styrke, når der spises føde.

„Vi forstår ikke engang tilnærmelsesvis Herrens plan med at føre Israels børn ud af det egyptiske slaveri og lede dem gennem ørkenen ind i Kana'an.

"Når vi samler de guddommelige stråler, som skinner fra evangeliet, op, skal vi få et klarere indblik i den jødiske husholdning og en dybere værdsættelse af dens betydningsfulde sandheder. Vores udforskning af sandheden er endnu ufuldstændig. Vi har kun samlet nogle få lysstråler op. De, som ikke dagligt gransker Ordet, vil ikke løse den jødiske husholdnings problemer. De vil ikke forstå de sandheder, som blev undervist gennem tempeltjenesten. Guds værk hindres af en verdslig forståelse af hans store plan. Det fremtidige liv vil åbenbare betydningen af de love, som Kristus, indhyllet i skysøjlen, gav til sit folk." Spalding and Magan, 305, 306.

Vi vil fortsætte vor behandling af Elias' symbolik i forbindelse med 1863 i den næste artikel.